

**Nr 342.**

Av herr **Lundh**, *angående utredning om möjligheterna att förbättra det svenska folkets simkunnighet.*

Årligen inträffa i vårt land ett stort antal drunkningsolyckor, som i regel kunnat undvikas, om vederbörande lärt sig simma ordentligt. För ett kvarts århundrade sedan omkommo årligen över 1 000 personer genom drunkning. Tack vare en mångårig intensiv propaganda har förståelsen för simundervisningens betydelse varit i ständigt stigande. Simkunnigheten har också under det sista decenniet gått kraftigt framåt. Trots detta visar statistiken, att fortfarande omkring 500 personer årligen omkomma genom drunkning. Uppenbarligen äro krafttag av nöden, om en ytterligare förbättring av denna skrämmande statistik skall kunna ske.

F. n. sker all simundervisning på privat initiativ, och deltagandet däri är helt frivilligt, med undantag av den undervisning, som meddelas vid de militära förbanden. Hur intensiv propagandan för simundervisningen än göres, kan den icke nå över en viss gräns, som den till synes redan har uppnått. Ett exempel må visa riktigheten av detta påstående. I Uppsala har simundervisning länge bedrivits med stor intensitet och kraftigt understötts av kommunen och de olika skolorna. I höstas anordnades där ett prov med barnen i folkskolans sjätte klass och motsvarande klass i stadens samtliga övriga skolor, sammanlagt omfattande 414 elever. Trots att simundervisning meddelats i flertalet skolor, visade sig endast 66 % av barnen simkunniga. En närmare undersökning gav vid handen, att endast 44 % kunde simma 200 m, d. v. s. voro så simkunniga, att de med relativ säkerhet borde kunna reda sig vid ett drunkningstillbud. Av från folkskolan deltagande 201 lärjungar kunde endast 30 % klara sträckan 200 m.

Då resultatet är sådant i ett samhälle, där simintresset är stort och de praktiska möjligheterna för meddelande av simundervisning goda, säger det sig självt, att förhållandena i riket som helhet måste vara väsentligt sämre. En år 1939 av simfrämjandet företagen simkunnighetsinventering i landets skolor gav också vid handen, att endast 50 % av skolbarnen äro någorlunda simkunniga, då de lämna skolan. Härvid är att märka, att i vissa län endast omkring 30 % av skolbarnen äro simkunniga, medan förhållandena exempelvis i huvudstaden äro mycket bättre än i riket i övrigt. Då skolbarnens simkunnighet är så pass begränsad, är det givet, att simkunnigheten hos folket i övrigt är avse-

vårt sämre, detta trots ett par decenniers intensivt och uppoffrande arbete av den svenska simsportens pionjärer och organisationer.

Kraftåtgärder äro synbarligen av nöden, om en snabb förbättring av vårt folks simkunnighet skall kunna åvägbringas. I första hand böra åtgärderna taga sikte på skolorna. Bestämmelser böra utfärdas om att deltagande i anordnad simundervisning obligatoriskt skall kunna åläggas skolbarnen i vissa åldersgrupper, därest de icke av hälsoskäl böra medgivas befrielse härifrån. Skolorna böra erhålla medel att anordna fortlöpande simundervisning överallt, där så ske kan; i detta avseende böra erforderliga ändringar i gällande skolstadgar vidtagas. Siminstruktörsutbildning bör obligatoriskt meddelas vid vårt lands folkskoleseminarier och även i övrigt ekonomiskt stödjas kraftigare än nu. Vidare bör frågan om möjligheten att för berörda uppgift använda de branddammar, som nu anläggas på skilda håll i riket, snarast uppmärksammas. Överhuvud synes tiden vara inne för en allsidig utredning av alla tillgängliga möjligheter och medel att snabbt förbättra vårt folks simkunnighet.

Under hänvisning till vad ovan framhållits får undertecknad föreslå,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t ville begära igångsättandet av en fullständig utredning angående möjligheterna att förbättra det svenska folkets, speciellt det uppväxande släktets simkunnighet.

Stockholm den 22 januari 1944.

*Herbert Lundh.*